

Esta casa que ninguén visita.
Nela vive un home solitario.
Fuma e pasea polos corredores.
Dialoga coas fantasmas do pasado.

Hai moito tempo que viviron.
Van se desfigurando os seus contornos.
Xa se esqueceu das letras daquel nome.
Xa non pode lembrar a cor daqueles ollos.

O seu cabelo é cada vez máis gris,
e arrastra máis os pes cando as esqueiras rube
E ven a noite, e déitase no leito.
Pecha as palpebras e non durme.

E sinte renxer unha porta,
e unha doce figura entra na estancia,
e un bico pon nos ollos do deitado,
e el non bule pra non escorrentala.

Esta casa que ninguén visita.
Nela morréu un home solitario.
O vento bate a porta escanastrada.
Ninguén hai a carón do leito xiado.